

BÜROKRASİ ÜZERİNE TARTIŞMALAR

İç politikada sarsıntılı, heyecanlı günlerin geçirilmiş ve seçimlerin yaklaşmış olduğu şu sırada, “bürokrat” veya yönetici grubun durumu üzerinde kafa yorup kalem yürütmek bazılarına teorik sorunlarla lüzumundan fazla meşgul olma gibi görünebilir. Oysa, son iç politika olayları bu grubun toplumdaki yeri ve rolü üzerine bir kez daha dikkatleri çekmiştir. Bu gruba karşı izlenecek politika, benimsenecek tutum ve davranış, hareket noktası olarak kabul edilen görüşe göre değişeceğinden, bu sorun gerek genel sosyalist politika çizgisi açısından, gerekse seçim propaganda ve taktikleri açısından şu seçim öncesi dönemde ayrıca önem kazanmaktadır.

Bu konuda ileri sürülen belli başlı görüşler üçe ayrılabilir:

1. Birine göre sivil-asker yönetici grup tarihimizde ilerici bir rol oynamıştır, “geleneksel devrimciliği” vardır. Bunlara, yönetici grup dışı aydınlar ve gençlik de eklenince, bugün de devrimci hareketin yürütüm ve gerçekleştirilmesi bu tabakadan beklenebilir. Esas itibarıyla bu görüşü paylaşanlar arasında ikinci dereceden ayrılıklar vardır. Kimine göre, bu tabaka ve kesimler işçi emekçi ve “millî” burjuva sınıflarla güç birliği halinde anti-emperyalist mücadeleyi verip “gerçek demokratik Türkiye”yi gerçekleştirerek ve iktidarı alıp bir takım gerekli dönüşümleri yaparak Türkiye’yi sosyalizmi “eşiğine” kadar götürebilirler. Bu aşamadan sonradır ki “gerçek demokratik” Türkiye ortamında işçi sınıfının “gerçek partisi” gelişip sosyalist mücadeleyi yürütür. (Bu Mili Demokratik Devrimcilerin tezidir. Yalnız, bu yönetici-aydın tabaka sözü edilen güç birliğinde öncü müdür, yoksa öncülük aslında “işçi sınıfının dolaylı temsilcileri”nden olup hareket, öncülük sorunu üzerinde açıkça durulmaksızın bir koalisyon halinde mi yürütülür, pek belli değildir. Yazılarda ve beyanlarda bu nokta bulanık kalmakta, zikzaklar, çelişki ve tutarsızlıklar görülmektedir.) Devrimciliği ve sosyalizme gidişi bu tabakada bekleyenler arasında diğer bazılarına göre ise, esas yönetici grubun kendisi, özellikle asker kesimi önemlidir. Ve yalnız sosyalizme giden yolu almak, ilk aşamayı başarmakla kalmaz, sosyalizmi de gerçekleştirebilir (Yön dergisinde bu eğilim görülmüştür ve Doğan Avcıoğlu’nun Türkiye’nin Düzeni, Dün Bugün adlı kitabı ⁽¹⁾ da aynı doğrultudadır. Benzeri görüşleri benimsiyen daha başkaları da vardır.)

2. İkinci görüşe göre ise, Türkiye’de “bürokratlar” veya devleti yönetici grup, bir sosyal “sınıf” niteliği gösterir. Bir yanda Osmanlı imparatorluğu düzeninde yetkilerini padişahıtan alan yönetici-asker grup olarak artık ürüne sahip çıkmış, Meşrutiyet döneminin İttihat ve Terakki iktidarında ve Cumhuriyet döneminin Halk Partisi iktidarında da devlet otoritesi ve ekonominin devlet kesimi yoluyla çalışma şartlarını düzenlemiş, gelir bölüşümünü kendi çıkarına ayarlamış, hatta tekeline tutmuştur. Yani, hukuken üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmasa dahi, üretim sürecinde aldığı kontrol ve düzenleme rolü ile fiilen üretim araçlarının mülkiyetine sahip gibi bir durumda olmuştur. Bunun için de bir “sınıf” niteliği kazanmıştır, öte yandan da,

gerek Osmanlı İmparatorluğunun despot yönetim geleneğinin sürdürülmesi sonucu, gerekse “sınıf” niteliğindeki bu imtiyazlı durumu sonucu, bu bürokrat “sınıf” demokratik yönetime hiç bir zaman gerçekten yanaşmamış (meşrutiyet, cumhuriyet, halkçılık, anayasa düzeni iddialarına ve yüzeysel girişimlerine rağmen), daima halkı horlamış, tepeden inmece, ceberut bir yönetimi sürdürmüştür. Bürokrat “sınıf”ın, veya yönetici sivil-asker grubun, bu niteliği hiç değişmemiştir. Ayrıca bu “sınıf” veya grup 19. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğunu Avrupa kapitalizmine açmış, yerli üretim güçlerinin gelişmemesine, hatta yıkımına sebep olmuş, 1945’ten sonra Amerika ve ardından Avrupa sermayesini, nüfuzunu, askerî gücünü ülkeye sokmuştur.

Bu ikinci görüşün belli başlı savunucuları Mehmet Ali Aybar⁽²⁾ ve son kitabı ve makaleleriyle İdris Küçükömer’dir⁽³⁾. İkisinin görüşleri arasında, özellikle bugün için çıkardıkları sonuçlar itibarıyla, önemli farklar vardır. Ama temel görüşte, bürokratların veya yönetici grubun devrimci, ilerici, anti-emperyalist olmadığı görüşünde birleşmektedirler. Küçükömer yönetici sivil-asker grubu bir “sınıf” olarak nitelmemektedir, ama artık ürüne sahip çıktığını, yabancı-yerli sermaye ile işbirliği ederek maddî çıkar sağladığını belirtmek suretiyle Aybar’ın bu tabakanın bir “sınıf” olduğu iddiasını dayandığı gerekçelere katılmaktadır. Ayrıca Küçükömer yönetici grubun bugün üretim araçları mülkiyetine sahip çıkmaya, özellikle asker kesiminin Ordu Yardımlaşma Kurumu yoluyla “kapitalist sınıf içine dönüştürülme itelendiğine” işaret etmektedir. Bununla beraber Küçükömer, sivil-asker yönetici grubu açıkça toprak ağaları ve komprador burjuvazi ile aynı safta yer almış görmekte, bu grup için çeşitli davranış almaşıkları (alternatifleri) veya tercihleri bulunduğunu belirtmekte ve belirttiği beş davranış tercihinden beşincisini benimsemeye bürokratları davet etmektedir. Mümkün gördüğü beşinci davranış şeklini şöyle açıklamaktadır:

“Kendisini, emekçi halk yığınları ile özdeş görmeye ya da onların yandaşı olmağa başlayan bürokrat, artık yukarıda belirtilmiş anlamda bir kimse (yani artık ürüne sahip çıkan, halka karşıt duruma düşen kimse) olmaktan çıkar. Eğer bu almaşık gerçekleşirse tarihi Osmanlı ve Cumhuriyet bürokratinin (sivil olsun, subay olsun) niteliğini değiştirmiş olmasıyla karşılaşmış olacağız”⁽⁴⁾. Kitabının sonuç bölümünde de yaptığı “analizin uyarıcı niteliğinin açık” olduğunu belirtiyor ve kimlerin uyarılabileceği sorusuna da “Önce (sivil, subay) bürokratlar, sonra islamcı-doğucu ve gavura karşı olabilirliği açık halk yığınları” cevabını veriyor⁽⁵⁾.

Aybar ise bürokratları, tümünde, toprak ağaları ve komprador burjuvazi ile aynı safta görüyor ve Türkiye’nin temel çelişkisinin bürokrat-ağa-komprador üçlüsü ile emekçi sınıflar arasında olduğunu iddia ediyor. Bürokrat veya yönetici sivil-asker grubun niteliklerinin yukarıda özetlediğimiz şekilde olduğu kabul edilince ve bu grup bir “sınıf” olarak ağa ve burjuva sınıflarıyla aynı safta görülüp işçi-emekçi sınıfların karşısına alınınca bundan çıkan sonuç, bu “sınıf” veya grubun hiç bir zaman hiç bir ölçüde demokrasiden ve halktan yana olmadığı ve olamayacağıdır, hele sosyalizmden yana asla. Bu nedenlerle de, bu bürokrat “sınıf” tekrar iktidarı ele geçirse aynı tepeden inmece, ceberrut halka karşıt tutumunu ve politikasını sürdürür; emekçi halk bakımından en tehlikeli sınıftır. Aybar’ın görüşü bu sonuçlara kadar varıyor.

3. Üçüncü görüş olarak ileri süreceğimiz (daha önce de defalarla ileri sürmüştük ya) bizim düşüncemize göre ise yukardaki her iki görüş de yanlıştır ve bu görüşlerden birine veya ötekine göre yürütülecek bir anti-emperyalist “devrimci” hareket, veya sosyalist hareket, açmazlara düşer, başarılı olamaz. Ya sivil-asker aydın tabakayı devrimci gücün öncüsü, temel gücü saymak, veya, onu ağa ve komprador burjuvazi ile aynı safa koyup karşımıza almak gibi kesin iki ayrı şık ve mutlaka bunlardan birini tercih etmek gibi bir durum, bir zorunluk yoktur.

Her iki görüş te bazı metodolojik ve tarihsel yanlışları kapsamaktadır. Her iki görüşte de bir gerçek payı vardır (bu önemli konuda fikirlerin bu karışmasının bir nedeni de budur), ama her biri çelişik gerçeğin sadece bir yanını ele almakta, veya bir yanına çok daha fazla ağırlık vermekte, ve bu tek yanlışlığı sonuna kadar götürecektir yanlış sonuçlara varmaktadır. Böylece, gerçek payı, gerçekliğini ve geçerliliğini kaybetmektedir.

Oysa, hep bilindiği gibi, diyalektiğin temel kanunlarından biri her şeyin çelişkiler içinde olduğudur. Ama bu bilindiği, sözle böyle olduğu tekrarlandığı halde, somut olayların, gelişmelerin tahlilinde çoğu kez gözden kaçırılmaktadır. Sivil-asker aydın tabaka ise, ister bürokrasiye dahil kesimiyle olsun, ister bunun dışındaki “serbest” kesimiyle olsun, toplum katları arasında tümünde çelişik ve tutarsız bir tabaka olmakla belirlenir. Buna karşı, “bizim bürokratlar Batıda’kilerle kıyaslanamaz, bizim tarihimizden gelen özellikleri vardır” sözü bir cevap değildir. Elbette bize özgü tarihsel özellikleri, farkları vardır (hiç bir ülkede hiç bir durum tıpa tıpa aynı olmaz zaten), ama bu, temelde bazı ortak niteliklerin olmaması anlamına gelmez. Sözü edilen tabakanın çelişik, tutarsız durumu bu temel nitelikler arasındadır ve bizim bürokrasinin, özellikle 1950’den bu yana, hele 1960’tan bu yana çelişik ve tutarsız durumu iyice meydana çıkmıştır. (Aybar’ın, bizim tarihimizin bir özelliği olarak bu tabakanın bir “sınıf” teşkil ettiği iddiasını daha sonra inceleyeceğiz.)

İkinci metodolojik ve tarihsel yanlış, her şey yavaş veya hızlı değişme halinde olduğu gibi, bu tabakanın da sosyal değişme süreci dışında kalmadığı, Osmanlı İmparatorluğu düzeninden bu yana değişmiş ve halen değişmekte olduğu olgusunun gözden kaçırılmasıdır. Ve buna bağlı olarak. “ilerici”, “devrimci” sıfatlarının içlemenin (tazammununun) belli bir toplum söz konusu olunca, zamanla değişebildiği ve Türkiye’de değiştiğidir. Çağını yaşamış, miyadını doldurmuş, yıkılmıya tarihen mahkûm Osmanlı İmparatorluğu üretim ilişkileri düzeninin yıkılması ve yerine kapitalizmin geliştirilmesi girişimleri o şartlarda ilerici ve devrimci hareketlerdi. Osmanlı ve Cumhuriyet bürokratları ve aydınları devletin siyasî-askerî ve ekonomik bağımsızlığını koruyarak bu kapitalizme geçişi beceremedikleri (becerebilirler miydi, o da önemli, incelenmesi gereken bir başka konu) ve imparatorluğu Avrupa kapitalizminin sömürsüne açtıkları için ve Cumhuriyet döneminde de askerî ve siyasî bağımsızlığı önce gerçekleştirdikten sonra, iktisadî sosyal kalkınmayı başaramayıp kapıları tekrar emperyalist güçlere açtıkları için eleştirilebilirler, suçlanabilirler, ama bugün vardığımız noktadan geriye bakıp biz sosyalistlerin anladığı ve beklediği anlamda devrimci olmadıkları için bu tabakanın yakın tarihimizde ve bugün hiç bir devrimci, ilerici yanı bulunmadığını, tüm tutucu, toplumu geriletici olduklarını söylemek yanlıştır.

Haklı olarak övündüğümüz, onur duyduğumuz Millî Kurtuluş Savaşı, bürokrat tabakanın, özellikle asker kesiminin girişimi ve çabasıyla gerçekleşmedi mi? Toplum yapısını değiştirmemiş, üst yapıya münhasır kalmış olsa da (ve bundan ötürü toplumda etkinliği sınırlanmış bulunsa da) sultanlık ve halifelikten cumhuriyete geçişi, laik yargı sistemini ve eğitimi ve diğer “devrimleri” biz sosyalistler savunmıyacak mıyız, savunmuyor muyuz? 27 Mayıs’ın getirdiği Anayasayı “subayların anayasası” diye mi nitelendirmek gerekir? Böyle bir nitelendirme sosyolojik açıdan ne derece geçerlidir? Küçükömer’in sol, sağ tablosuna göre bütün bunları “sağ” mı sayacağız? Yürüttüğü mantığa göre öyle saymak gerekecek. Tek yanlı tahlillerin ne denli yanlış sonuçlara götürdüğü açıkça ortaya çıkıyor. Kaldı ki, üretim ilişkileri düzeyinde de bugün Türkiye’de eski feodal üretim ilişkileri düzeni büyük ölçüde tasfiye olunmuş, ancak kalıntılar halinde bazı bölgelerde süregeliyorsa, Türkiye’de kapitalist üretim ilişkileri hâkim duruma gelmiş ve küçümsenmeyecek bir işçi sınıfı gelişmişse, bu sonuçlar da o geçmişin beceriksiz, aksak “batılılaşma”, kapitalizmi geliştirme çabalarının ürünüdür.

Aybar’ın kitabını yayınladıktan bu yana yaptığı tahliller de, Küçükömer’inkiler kadar açık ve kesin olmamakla beraber, aslında aynı paraleldedir ve yani yanlış sonuçlara götürecektir niteliktedir. Bürokrasiyi bugün de ağa ve komprador burjuvazi ile aynı safa koyup temel çelişkiyi bu üçlü ile emekçi sınıflar arasında gördünüz mü, sonuç yukarıdakiyle aynı kapağa çıkar. Aralarında fert olarak ilerici, devrimci, halktan yana olanlar bulunabilir ve vardır, fert olarak sosyalizme gelenler de bulunabilir, demek meseleyi halletmez. Ağa ve burjuva sınıfından bazı fertler de ilerici ve sosyalist olabilir ve vardır da böyle kimseler, ama bu, ağa ve burjuva sınıflarının yerini ve niteliğini değiştirmez. Burada tartıştığımız sorun, şu veya bu sınıf ve tabakadan fertlerin tutum ve davranışı değildir. Tümüünde, bir tabaka olarak, sivil-asker tabakanın tarihimizde ve özellikle bugün her hangi bir ölçüde ilerici, devrimci bir yanı bulunup bulunmadığıdır. Aybar bunları bir “sınıf” olarak görüyor ve bir “sınıf” olarak ağalar ve burjuvalarla aynı safa koyarak bu “sınıf” a hiç bir ilerici, devrimci nitelik tanımamış oluyor.

O zaman yukarıda yaptığımız eleştiri ve sorduğumuz sorular Aybar’a da ilişkin oluyor.

Millî Demokratik devrimciler ve Doğan Avcıoğlu da yukarıdakilerin tersi yönünden devrimciliğinin tarihsel göreliliğini (relativite’sini) ve Türkiye’de koşulların ve sınıfsal yapının değiştiğini gözden geçiriyorlar. Bunlar sivil-asker tabakanın ve genellikle aydın tabakanın sadece ilerici, devrimci yanını görüyorlar, hatta bu “yanını” görüyorlar değil, doğrudan doğruya devrimci olarak niteliyorlar. Bugün ve bundan böyle de Türkiye’de anti-empyralist, devrimci hareketin yürütümünü ve başarıya ulaştırılmasını bu tabakadan bekliyorlar. Oysa, “Bu tabakanın devrimci geleceği vardır” gerekçesi kendi başına geçerli değildir bugün.

İmparatorluğun son yüzyıllarda ve Cumhuriyet’in ilk döneminde “devrimci” sayılabilecek girişimler ve işler bugün kayıtsız şartsız öyle sayılamaz. Bugün sosyalist veya hiç değilse sosyalist doğrultuda olanlar devrimcidir. Devrimci, ilerici kavramlarının anlamı, muhtevası değişmiştir. Onlar ise hâlâ Millî Kurtuluş Savaşını verdiğimiz ve onu izleyen yıllardaymışız gibi mantık yürütüyorlar. Yirminci yüzyılın

üçüncü çeyreğinde millî kurtuluş savaş ve hareketleri kesin sonuca ulaşabilmek için sosyalist harekete dönüşmek zorundadırlar. Millî Kuruluş savaşı ile kazandığımız askerî zaferi ve siyasî bağımsızlığı ekonomik kalkınma ve bağımsızlıkla perçinlemediğimiz içindir ki, burjuva ideolojisi ufkunu aşamıyan sivil-asker yönetici tabaka toprak ağalarına ve burjuvaziye dayanarak iktidarda kaldığı içindir ki, yeniden yabancı sermayenin, askerî paktların, emperyalizmin ağına düştük. Bu tecrübeyi geçirmiş ve 1908'den beri, az gelişmiş bir ülkenin yönetici aydın tabakasının, ve olduğu kadariyle burjuvazisinin, becerebileceği kadar bir burjuva demokratik devrimini geçirmekte olan Türkiye'de sosyalist harekete dönüşüm öncelikle zorunludur ve Türkiye'de böyle bir dönüşüm içerisindedir. Sosyalistlere düşen görev bu dönüşümü hızlandırmak ve etki alanını genişletmektir, önce anti-emperyalist mücadele sonra sosyalist dönüşüm, mekanik düşünce tarzının ta kendisidir.

Bilimsel sosyalizmin -tarihsel gerçeklerin doğruladığı- yeni bir toplum düzenini yaratacak güçlerin eski düzen içinde oluştuğu ve geliştiği yargısı ne oluyor o zaman? Şimdiden bu güçleri, yani işçi-emekçi sınıfları ve onlara müttefik veya yardımcı olabilecek aydın tabakayı ve gençliği eylem içinde uyarıp, eğitip bilinçlendirip örgütleyerek politik bir güç haline getirmeniz, anti-emperyalist mücadeleyi ve bağımsızlığı kazandıktan sonra kalacak iktidar boşluğuna, yine, burjuva ideolojisi çizgisi bir türlü tam aşamamış sivil-asker yönetici aydın tabaka oturur ve mutlaka temel bir sınıfa dayanacağından, dayanağı yine şu veya bu ölçüde yerli burjuvazi ve kapitalist üretime geçmiş, burjuvalaşmış büyük toprak sahipleri olur. "Bir koalisyon halinde iktidara geliniz" demek sorunu çözmez. Güç birliği hareketinde ve koalisyon iktidarında da bir öncülük, bir ağır basma sorunu vardır. "Hangi sınıf ve tabakalar fiilen öncülük eder, ağır basarsa söz onda olur" demek de yeterli değildir; sorun, sosyalistlerin hangi sınıfların öncülüğü için mücadele edeceği sorunudur.

Bugünkü durumu ve geleceği, sosyalistleri ve sosyalist hareketi dışarda bırakarak değerlendiremeyiz. Durumun nasıl gelişeceğinde, sosyalistlerin benimseyeceği amaç ve izleyecekleri mücadele çizgisi de bir etkidir. Kaldı ki, koalisyon halinde iktidara gelindiğinde, işçi-emekçi sınıflarla küçük burjuva aydın tabaka ve yerli burjuvazi arasındaki çelişkiler ve ikincilerin anti-emperyalizm, yabancı sermaye, anayasa dönüşümleri konularında tutarsızlığı ve kaypaklığı açıkça ortaya çıkacaktır, kısır döngüye yeniden girilmiş olacaktır. Ve nihayet, hiç bir güç birliği, cephe birliği v.b. gerekçe işçi sınıfının politik hareketinin, partisinin, öbür güç ve hareketlerden ayrı ve bağımsız varlığını, niteliğini, eylemini korumayı ve geliştirmeyi ihmal ettiremez, sosyalistler için ikinci plâna attıramaz. Ancak bu böylece kabul edildikten sonradır ki işçi sınıfının müttefiki veya yardımcısı olabilecek öbür sınıf ve tabakalarla güç birliği, dayanışma söz konusu olabilir.

Ama bunu böylece belledikten sonra, işçi-emekçi sınıflara müttefik veya yardımcı olabilecek öbür sosyal güçler üzerinde durmak, bunların desteğini ve belirli ortak amaçlar üzerinde işbirliğini sağlama yolunda aktif girişimlerde bulunmak, egemen sınıflar arasındaki her türlü çelişki ve sürtüşmelerden yararlanmak da doğru sosyalist politika ve taktik gereğidir. Bilimsel sosyalizmin objektif gerçeklerin tahlilinden çıkardığı ve daha sonraki gelişmelerin de doğruladığı şu temel yargıyı da asla unutmamak gerekir: hiç bir sosyal sınıf, ne kadar güçlü ve devrimci çizgiye gelmiş

bulunsa da devrimi kendi başına, öbür yardımcı ve müttefik sınıf ve tabakaların desteği, katkısı olmadan başaramaz. Bürokrasiyi tümünde bir sınıf sayıp ağa ve burjuva sınıflarla aynı safa koymak, hele Türkiye'ye özgü şartlar ışığında, işçi-emekçi sınıfların politik hareketini yalnız bırakmak, tecrit edilmiş vaziyete düşürmek olur.

Siyasî partiler belli sınıf ve tabakaların siyasî örgütleridir diye partilerle temsil ettikleri veya dayandıkları sınıf ve tabakalar arasındaki ilişkileri hiç değişmez, aynı kalır sanmak ve yeni oluşumlar karşısında zımnen benimsenen böyle bir sanı ile vaziyet almak ta yanlıştır. İç politikadaki son olaylar, kanımızca bir, A.P.'nin dayandığı ve temsil ettiği egemen sınıflar ve bu sınıfların kesimleri arasındaki çelişkileri ve sürtüşmeleri yansıtmıştır; iki, C.H.P. bürokrasi ile, hem de onun üst kademeleleriyle, çapraz düşmüştür. Bugün C.H.P. bürokrat tabaka ile tam özdeşleşmekten (aynileşmekten) çıkmıştır. Bugün bürokrat tabakayı C.H.P. ile bir tutup, onun politik tutumunu C.H.P.'nin tutumuna göre değerlendirmek yanlış olur. "Son tahlilde bürokratlar gerçekten devrimci değillerdir, sosyalist olamazlar, son kertede ağa ve burjuvalarla birlikte hepsi emekçi sınıflara karşı birleşirler" düşüncesiyle bugünkü durumu talî çelişkileri, tutarsızlıkları ve mücadeleleriyle görmezlikten gelmek veya küçümsemek politik bir gaflet olur ve bu tutum sürdürülürse sekterliğin, dogmacılığın ta içine düşülür.

Bizim görüşümüzü kısaca özetlersek:

1. Toplumumuzda bürokrasinin bugünkü durumu Osmanlı İmparatorluğu düzenindeki durumuna, hatta Cumhuriyetin ilk döneminde CHP iktidarındaki duruma bakarak saptanamaz. Tarihten gelen etkiler bir yanıyla ve bir ölçüde sürmektedir, ama öbür ve daha önemli yanıyla da değişmiştir. Bugün bürokrasi, tümünde, her hangi bir anlam ve ölçüde sınıf değildir, tabakadır.

2. Bir tabaka olarak çelişkili ve tutarsız bir durumdadır. Objektif şartlar bu tabakayı, emperyalizme karşı, millî bağımsızlıktan, sosyal adaletten, halk kitlelerinden yana bir çizgiye doğru itelemektedir. Bu tabaka 1950'lerden beri ağa ve burjuva sınıflarıyla iktidar mücadelesi içindedir, bugün bu mücadele daha da keskinleşmiştir. Sosyalistlere düşen görev, bu durumdan yararlanarak bürokrasiyi ağa ve burjuvalardan, burjuva ideolojisinden daha da koparmaya ve onu işçi-emekçi sınıfların dâvasına kazanmaya çalışmaktır. Bu tabaka yeniden devleti ele geçirse dahi (CHP'nin seçimleri kazanması yoluyla bunu başarması ihtimali yok denecek kadar azdır, ama başka yoldan iktidara gelse dahi) mutlaka temel sınıflar kümelemelerinden birine veya ötekine dayanmak zorunda olacağı için, şimdiden bu tabakayı burjuva ideolojisinden (ortanın solu aldatmacası dahil) kurtarıp sosyalizme kazanmaya çalışmak doğru ve geçerli bir sosyalist politikadır. Sorun, sosyalistlerin ve sosyalist örgütün bürokratlar yanında yer alması değil onları imkân nisbetinde sosyalizme kazanmak, işçi-emekçi sınıflar çizgisine çekmek ve işçi-emekçi sınıflarla bürokratların ayrı ayrı açılardan ve değişik ölçülerde ağa ve burjuva sınıflarına karşı verdikleri mücadelede daha kısa vadeli ortak amaçlar üzerinde dayanışmayı ve işbirliğini sağlamak, sosyalizmin daha uzun vadeli amaçları bakımından da hem işçi-emekçi sınıfları, hem de bürokrat-aydın tabakayı eğitip bilinçlendirmektir. Her toplumda ve sosyalist harekette aydınların rolü önemlidir ve önemli olmuştur. Bizim gibi geri kalmış ülkelerin kasitle daha da geri bırakılmış, ters şartlandırılmış emekçi sınıfları

için bu önem daha da fazladır. Aydınların büyük çoğunluğu ise, şu veya bu nitelik açısından bürokrat tabakaya girer, yani memurdur. Bunu söylemek, aydınların ve bürokratların tepeden inme, halka rağmen halkçı -hele sosyalist- bir düzeni getirebilecekleri demek değildir. Böyle bir sonuç, hele CHP'yi destekleme sonucunu çıkarmak, -kasıtlı bir suçlama niyeti güdülmüyorsa eğer- çok yanlış bir tahlil ve mantıksız bir sonuç çıkarmadır. Ne aydın hayranlığı ve bir "kadro partisi" yaratmak amacı, ne de emekçi halk kitlelerinin tarihsel sezgisini ve sağduyusunu abartıp sınıf açısı ve temeli silikleşmiş, sosyalist eğitim, bilinçlendirme ve örgütlenme işi ikinci plâna atılmış bir halk hareketi politikası! Sosyalist hareketin doğru çizgisi tek yanlış her iki tutumu da reddeder.

3. Temel sınıflarda dahi ikinci dereceden iç çelişkiler ve kesim veya kanatlar vardır. Bir tabaka olan bürokrasi ise öncelikle içten çelişkili[dir] ve kesimlere ayrılmıştır. Gerçekçi ve geçerli sosyalist politika bu çelişki, kanat veya kesimleri göz önünde tutarak ve onlardan yararlanarak yürütülebilir. O zaman da toptan ve kesin ve mutlak yargılar vermekten kaçınılır.

Bürokratların bir sınıf mı, yoksa bir tabaka mı oldukları, Osmanlı İmparatorluğu düzeninden bu yana bürokratların durum ve tutumunda yer alan değişiklikler, bugünkü durumları ve kesimleri üzerinde gelecek yazımızda duracağız.

1 *Bilgi Yayınevi, Aralık 1968, Ankara.*

2 *Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm, Seçmeler 1945-1967, Gerçek Yayınevi, Şubat 1968, İstanbul.*

3 *Düzenin Yabancılaşması, Batılama, Ant Yayınları, Nisan 1969, İstanbul ve Ant dergisinin çeşitli sayılarındaki makaleleri.*

4 *Aynı kitap, s. 97.*

5 *Aynı kitap, s. 140.*

Emek, Sayı 4, Haziran 1969